

POSTANOWIENIE

Dnia 22 września 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dawid Miąsik

w sprawie z powództwa S. spółki z o.o. w S.
przeciwko Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki
o zmianę taryfy dla ciepła,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw
Publicznych w dniu 22 września 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej od wyroku Sądu Apelacyjnego w
(...)
z dnia 5 marca 2015 r., sygn. akt VI ACa (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 180 (sto osiemdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 5 marca 2015 r., VI ACa (...) Sąd Apelacyjny w (...) oddalił apelację S. sp. z o.o. z siedzibą w S. (powód), wniesioną od wyroku Sądu Okręgowego w W. - Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów z 27 stycznia 2014 r., XVII AmE (...), oddalającego odwołanie powoda od decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki (Prezes URE) z 23 listopada 2010 r., nr (...), którą Prezes URE odmówił powodowi zmiany decyzji z 2 września 2010 r., zatwierdzającej XII taryfę dla ciepła, ustaloną przez powoda z okresem jej obowiązywania do 30 września 2011 r.

Skargę kasacyjną od powyższego wyroku Sądu Apelacyjnego wniósł powód, zaskarżając go w całości.

Skarga kasacyjna została oparta na przesłance wystąpienia w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, sprowadzającego się do pytań:

1. Czy badając przesłanki do zmiany taryfy zatwierdzonej dla przedsiębiorstwa energetycznego wskazane w § 28 ust. 1 rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 17 września 2010 r. w sprawie szczegółowych zasad kształtowania i kalkulacji taryf oraz rozliczeń z tytułu zaopatrzenia w ciepło (Dz.U. 2010 Nr 194, poz. 1291, dalej jako rozporządzenie taryfowe), dotyczące „nieprzewidzianej” i „istotnej” zmiany warunków wykonywania przez przedsiębiorstwo energetyczne działalności gospodarczej, powinno się - w sytuacji nieprzewidywanej zmiany ceny tylko jednego surowca do wytwarzania ciepła - analizować „istotność” zmiany warunków wykonywania działalności przez pryzmat działalności całego przedsiębiorstwa energetycznego (zysku osiąganego z różnych działalności prowadzonych przez przedsiębiorstwo energetyczne / zwrotu z zaangażowanego kapitału) czy tylko przez pryzmat działalności prowadzonej przez przedsiębiorstwo energetyczne w zakresie sprzedaży energii (tu: ciepła) w ramach jednej grupy taryfowej bezpośrednio związanej ze zmianą ceny surowca (tu: sprzedaży ciepła dla odbiorców zasilanych ze źródeł ciepła opalanych gazem ziemnym)?
2. Czy dopuszczalne - w świetle normy zawartej w § 28 ust. 1 rozporządzenia taryfowego - jest przyjęcie, że nieprzewidywana znacząca zmiana ceny jednego z surowców do wytwarzania ciepła, na bazie którego skonstruowana jest odrębna grupa taryfowa (tu: taryfa dla odbiorców ciepła zasilanych ze źródeł ciepła opalanych gazem ziemnym) może być uznana za nieistotną zmianę warunków wykonywania działalności przez przedsiębiorstwo energetyczne dlatego że w pozostałym zakresie (tu: poza sprzedażą ciepła ze źródeł opalanych gazem ziemnym) przedsiębiorstwo energetyczne (powód) prowadzi działalność z zyskiem (uzasadnionym zwrotem z kapitału)?

3. Czy - mając na uwadze art. 45 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. Prawo energetyczne (jednolity tekst: Dz.U. z 2006 r., Nr 89, poz. 625, dalej jako Prawa energetycznego) w związku z art. 44 ust. 1 Prawa energetycznego - uprawniony jest brak zmiany taryfy dla ciepła w grupie taryfowej w której nastąpiła nieprzewidywana znacząca zmiana ceny surowca do wytwarzania ciepła (tu: zmiana cen gazu ziemnego), przy założeniu iż w innych grupach taryfowych sprzedaż ciepła odbywa się z zyskiem i czy pozostawienie cen ciepła dla odbiorców opalanych gazem ziemnym na niezmienionym poziomie pomimo znaczącej dla powoda podwyżki cen gazu ziemnego przez dostawców tego surowca (zatwierdzonej przez Prezesa URE) nie prowadzi do zakazanego subsydiowania skrośnego (art. 44 ust. 1 Prawa energetycznego)?

W odpowiedzi na skargę kasacyjną powoda Prezes URE wniósł o odmowę przyjęcia jej do rozpoznania oraz zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

Skarga kasacyjna nie kwalifikowała się do przyjęcia celem jej merytorycznego rozpoznania.

Rozpoznanie skargi kasacyjnej następuje tylko z przyczyn kwalifikowanych, wymienionych w art. 398⁹ § 1 k.p.c., tj. wówczas, gdy w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, bądź istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, czy też zachodzi nieważność postępowania lub gdy skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

W razie powołania przesłanki przedsądu, jaką jest występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, obowiązkiem skarżącego jest wywiedzenie i uzasadnienie występującego w sprawie problemu w sposób zbliżony do tego, jaki przewidziany jest przy przedstawianiu zagadnienia prawnego przez sąd odwoławczy na podstawie art. 390 k.p.c. (postanowienie Sądu Najwyższego z 28 maja 2015 r., III SK 5/15, LEX nr 1747850). Sformułowane zagadnienie powinno

odwoływać się w sposób generalny i abstrakcyjny do treści przepisu, który nie podlega jednoznacznej wykładni, a którego wyjaśnienie przez Sąd Najwyższy przyczyni się do rozwoju jurysprudencji i prawa pozytywnego. Rolą Sądu Najwyższego nie jest bowiem działanie w interesie indywidualnym, lecz powszechnym, przez ochronę obowiązującego porządku prawnego przed dowolnością orzekania i ujednolicanie praktyki stosowania prawa pozytywnego. Nie każde więc orzeczenie, nawet błędne, zasługuje na kontrolę w postępowaniu kasacyjnym (postanowienia Sądu Najwyższego z 27 października 2015 r., III SK 10/15, LEX nr 1932145). Nie spełnia określonego w art. 398⁹ § 1 k.p.c. wymagania sformułowanie istotnego zagadnienia prawnego w sposób ogólny i nieprecyzyjny, a zwłaszcza ograniczenie się do samego postawienia pytania, bez odniesienia się do problemów interpretacyjnych przepisów (postanowienie Sądu Najwyższego z 28 maja 2015 r., III SK 5/15, LEX nr 1747850).

Skarga kasacyjna w zakresie wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania nie spełnia powyższych wymagań. Powód ograniczył się jedynie do postawienia pytań bez pogłębionej jurydycznej analizy przepisów, na tle których sformułował zagadnienia prawne. Celem powoda nie jest zatem rozstrzygnięcia problem istotnego z punktu widzenia całego systemu prawa, a jedynie, przez kazuistyczne sformułowanie powołanych zagadnień prawnych, dążenie do uzyskania odpowiedzi odnośnie kwalifikacji prawnej szczegółowych elementów postawy faktycznej zaskarżonego wyroku, co jednak nie uzasadnia podjęcia w tym zakresie interwencji przez Sąd Najwyższy.

Wobec niewykazania istnienia powołanej w skardze kasacyjnej przesłanki przedsądu, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji, zgodnie z art. 398⁹ § 2 k.p.c.